

מסורת הש"ס

חפאת העוף פרק שני מעילה

פ.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

הלכה א:
 יו י מיי פייט מהלכות
 פסח"מ הל' ג וע"ש:
 יח ב מיי שם פיי"ח הלכה
 א:
 יט ל מיי פ"ב מהלכות
 מעילה הלכה ד:
 כ מ מיי שם הלכה ג:
 כא נ ס מיי שם הל' ב
 והלכה ד:

בב ע פ מיי שם הלכה ו:
בג צ מיי שם הלכה ח:
בד ק מיי פיי"א מהל' אבות
הטומאה הלכה יג:
בה ר מיי פיי"ב מהל'
פסח"מ הלכה יז:
בו ש מיי שם פיי"ו הלכה
ח:

בז ת א מיי פ"צ מהל'
מעילה הלכה ח:
בח ב מיי פ"א מהל' אבות
הקומאה הלכה יג:
בט ג מיי פ"ה מהל'
תמידין ומוספין הלכה
יד:

ל ד מיי פ"ב מהלכות
מעילה הלכה ח:
לא ה מיי שם הלכה ז:
לב ו מיי פ"א מהלכות
אבות הטומאה הלכה
יג:

לג ז מ"י פ"ג מהלכות
פסח"מ הלכה ו:
לד ח מ"י פ"ב מהלכות
מעילה הלכה ז:
לה ט מ"י שם הלכה ג:
לו י מ"י שם הלכה יד ופ"ב
מהל' תמידין ומוספין

תורה אור השלם

1. והביאה אל בני אהרן
הכהנים וקמץ משם מלא
קקמו מלקחה ומשקמה על
כף לבנה והקטיר הבנה
את אנורתה המזבחה
אשה ריח ניחח ליה:
ויקרא ב ב
2. ולבש הבנה מדו בד
ממכסי בד ילבש על בשור
וחרים את הדשן אשר
תאכל האש את העלה על
המזבח ושמו אצל
המזבח:
ויקרא ג ו

שיטה מקובצת

(א) יתירא הכא כתיב מתיב
אבואה דרבי אבין תיבת
דשמואל נמחק: (ג) תנאי
אליבא אות ר' נמחק: (ג) עד
שיותך הבשר אות י' נמחק:
(ד) מועלין בעורה אבל:
(ה) וטמא ואין מועלין:
(ו) ובלילה ע' תוס' זבחים
(דף כ' ע"ג): (ז) בו

ונמחק המנחות מועילין
 ודרש ליפסל ביצאנו דע
 ואל דאס פיסטל צוצוגא
 וכת' וקדש ליפסל ביצאנו
 כמו
 וקדש ליפסל ביצאנו
 דאמאר
 הארבות. חס' מהר"ם ז"ל
 וזכמה פנמים שהיה לבי
 הוציא הוצ' הרע למועילין
 פלגי אחרת הרומה הושן.
 מועילין כו' שהר נעשית
 ויגום ובער יתכן שר ברנבן
 ויחנן סבד כיון דרציון בוי
 יחנן דהא דאמר מועילין
 בריג כהונה מנחה ויה
 שר אלע דע שעת הרומה:
 ודרשן לו חסר סמ' ותחסי
 ומועילין סמ' דאמר אית'
 ויחנן כיון דלשפרא קומה
 יליון כחב הרי"א ולי אש
 אם א' [אן] לארמו נוספלי.

[illegible]

גא דבי רבי ישמעאל התם שיריים מעכבין ^ז ואמר רב
איכא בינייהו תרי תנאי ^ח ואליבא דרבי ישמעאל:
אין בה משתוקדשה נמלקה ה' הוכשרה ליפסל במבול ויום
ה' ימצי' דמה חיבין ^ט עליו משום פיגול נותר וטמא
לביית הדשן ^י פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים 'מועלין'
ה' הוכשרו ליפסל במבול ויום ובמחוסר כפורים ^{יא} ובלגיה
משום פיגול נותר וטמא 'מועלין' בהן בבית הדשן עד
מועלין בה משתוקדשה נשחטה הוכשרה ליפסל במבול
בלגיה משנזרק דמה חיבין עליה משום פיגול נותר
עורות ^{יב} אבל מועלין בבשר עד שתצא לבית הדשן
י ציבור 'מועלין' בהן משתוקדשו נשחטו הוכשרו ליפסל
שרים ובלגיה נזרק דמן חיבין עליהן משום פיגול נותר
בשר אבל מועלין באימוריהן עד שיצאו לבית הדשן שתי
קדשו ^{יג} קרמו בתנור הוכשרו ליפסל במבול ויום ובמחוסר
שחוט עליהן את הזבח נזרק דמן של כבשים ^{יד} חיבין
ר וטמא י' אין בהן מעילה לחם הפנים ^{טו} מועלין בו
נותר הוכשר ליפסל במבול ויום ובמחוסר כפורים ולהסדר
בויכין ^{טז} חיבין ^{יז} עליו משום פיגול נותר וטמא י' אין בו
בהן משתוקדש קדשו בכלי 'הוכשרו ליפסל במבול ויום
קרב הקומץ ^{יח} חיבין עליו משום פיגול נותר וטמא י' אין
מועלין בקומץ עד שיצא לבית הדשן: גמ' איתמר
על גבי המזבח רב אמר אין מועלין בו ורבי יוחנן אמר
הדשן כולי עלמא לא פליגי דמועלין בו כי פליגי לאחר
ן מועלין בו הרי נעשה מצותו ור' יוחנן אמר ^{יט} כיון דכתיב
כיון דצריך ^כ לבגדי כהונה בקדושתיה קא לבית מועלין
שן קשיא לרב אמר לך רב ^{כא} עד שתראה לבית הדשן
מתיבי

ועל לפגוע אם חשב עליהן בשעת שחיטה וכיון דלית זהו היתא לכהניס
בשר שעשה אפר הדיינו מותו: טעול. וכל הני דמתייב בקדשי קדשים
יב לכהן לו יהיה (ויקרא יז) ומועלין בשר עד שפאל לניס הדשן. לכליל
ההפסד דקדשי קדשים ניהו: אכל מועלין צימורין. עד שיתחביל במוצח
(קדמו כטור). הדיינו מותו (ט) ושהיו וההוא קדמוהו להכשיר
שמי הלחם אין נאכלין לא פחות (י) משנים ולא יותר על שלשה יין: ולשחוט
על כסמך וכיון דקדמו מקרי לחם: טורק דהו. של ככשים: חייבין
לזנוי משחוט דככשים מפגלין את הלחם: ואין דהו מעילה. דיש בהן שעת
אין קדמו פסול וכו'. כדאמרין בשמי הלחם והכא נמי ליכא בלינה ים
ז: ובהר סיני דהו גבי השקן: וכל וכן שלק קרי אנו קרי לחם:
הקטרת הדינין הדיני מקטיר עד מנת לאכול הלחם חוץ לזנוי הוקצב הלחם
ובצטא ה"י קצבה הקטרת הדינין ללחם הפנים בכל הני: ואין בו
כפא: אכל מועלין בקדמו. עד ששקרו כולו ויאל לבית הדשן דלין
שחם ואמרין תרומת הדשן דלכי תנין במסכת תמיד (דף כח:) שבתחלה
ס' אילין וחתה אל הכמולותם הפעמיים ויכר וישינו תרומת הדשן
ויניו מקום שומותן סם תרומת הדשן והשגאר עד גבי המוצח היה לזכר
בע ואמרין הסם פעמים שיש עליו שלש מאות כור ואחר כך היה פושט
(ג) בגדים שישל בהן קדרה לרבו אל ימוח בהן כוס לרבו והיה מוציא
מחל לא פליגי דמועלין בהן. שהרי עדיין לא נעשית ממוח: רבי יוחנן
דמי אחרים (ירמיה יא) היינו בגדי כהונה אלא שפוחותן מן הראשונים
ועד שוף על פי מתרומה תרומת הדשן מועלין בה: עד שפאל.
ואחר הוא ראוי ועומד להוצאת הדשן ושוב אין בו מעילה וישינו כרב:

זכולן

[illegible]

ואמרי הסם כפיס והטורס קרא יסורא. דכתיב ציה והטורס תרי וימינה והטורס ממנה^(א) והטורס מן המנה^(ב) דשה עליו הכחז לעבז פרט לשחירה דמשמע והטורס ולא הטורס מן הנטורס דהשיריים הן מוטרי הקומץ ולא שחיסור השיריים דהו שירי שיריים אכל הכא לא כפי אלא והטורס לחוד דמשמע שחם נשאר מן הסם ימאה ואם אלא נשאר אינו מעבז והא דכתיב תרי מייעוטי בגמרה והטורס ומעלתה חד למאנה וחד לעבז: קסני מייס ומיאה ימי דמה. אלתא דמילי מני מעבז בצטאט העוק והאיל ומאי מפגל צו כמו הצאה: לצדין קסני דשמלקן משמע

כרת חוץ לזמנן פיגול
 מיתה מיצה דמן הוא
 לה לצדדין קתני גופא
 שאם נשאר בדם והוא
 פפא מיצוי הטאת ה
 מתני' עולת העוף מו
 ובמחוסר כפורים יוב
 י'ומעלין בה עד שתצא
 בהן משהוקדשו נשח
 הוה דמן ייביבין עלי
 שיתיד הבשר ה'העול
 יום ובמחוסר כפורים
 וטמא יואין מועלין י
 וטמא יואין וחבי ש
 בטבול יום ובמחוסר
 וטמא י' אין מועלין י
 הלחם מועלין בהן מוש
 כפורים י' (ובלינת)
 עליהן משום פיגול י
 משהוקדשו יקרבם י
 על גבי השולחן קרבו
 מעילה י' המנחות י'מוע
 ובמחוסר כפורים וכלי
 מועלין בשירים אבל
 הנהגה מאפר תפוח
 מועלין בו לפני תרומ
 תרומת הדשן רב אמר
 ולבש הכהן מור בו
 בהן עד שתצא לבית

[illegible][illegible]